

SEDMÝ SMYSL

Ostrov zasvěcení

1. díl

Ilka Pacovská

Vážení přátelé, aby mohla kniha spatřit světlo světa
v tištěné podobě
A TO V KVĚTNU 2012
DÍKY VYDAVATELSTVÍ ALBATROS
bude nějaký čas
na internetu k dispozici jen její menší ukázka.

Děkuji spřízněným duším ze světa fantasy za jejich milé komentáře, které hodně přispěly k tomu, aby se Sedmý smysl dočkal papírové podoby. Snad si ho i pár lidí koupí, což rozhodne o tom, zda se následně v knihkupectví objeví i ostatní díly téhle série.

Ještě jednou díky za pochopení i za Vaši podporu.

Ilka Pacovská

Nález kouzelného prstenu

První paprsky nového dne olízly mořskou hladinu na obzoru, když v komplexu budov uvnitř důkladného plotu zazněl pronikavý hvizd, za kterým následovaly úsečné povely. Ačkoli nápis na bráně hlásal, že zde najdete „Útulný domov“, podle zvukové kulisy to tak vůbec nevypadalo. Zlostné hlasy dospělých se mísily s dětským křikem a pláčem. Všude bylo plno shonu a dusání.

Díky skromným příspěvkům od starosty města tady mohli najít domov sirotci z blízkého okolí a občas se tu objevily i děti, které zůstaly samy, když jejich rodiče skončili ve vězení.

Jestliže někdo přivedl dítě a složil do rukou sester vydatný finanční dar, stačilo jen nadiktovat údaje o rodičích a narození, pokud to dotyčná osoba věděla, a dítě bylo přijato.

Hanka bleskově složila deku a hodila na sebe zástěru a teplou vestu, kterou měla v noci složenou pod hlavou místo polštáře. Jaro sotva začalo a venku bude ještě pěkná zima. Smutně se podívala na své potřhané punčochy, ze kterých koukaly oba palce a taky jedna pata. Moc už bohužel nehřály. Rychle vyběhla na dvůr a zařadila se na své místo mezi ostatními chovanci pracovního věku, což bylo zhruba mezi šesti a čtrnácti lety. Před ní stál devítiletý Sváta, který ale vzrůstem zaostával za průměrem, takže musel stát v první řadě. Ruce měl před-pisově založené vzadu. Neodolala a pošimrala ho na dlani. Pokusil se zachytit v dlani její prsty, ale nepodařilo se mu to. Ohlédnout se neodvážil, ale Hanka věděla, že se usmívá. Sváta se usmíval skoro vždycky. Bylo až neuvěřitelné, jak se dokázal dívat na svět s radostí i v tak neradostném prostředí, kde vyrůstal.

Vedle Hanky téměř smykem dorazila na své místo Paula. Moc nechybělo, aby byla mezi posledními, které Bachařka poháněla prutem. Nakonec všichni stáli v pozoru a čekali, co pro ně jejich nejprísnejší vychovatelka přichystala.

„Dneska bych to tipla na plážový výlet,“ zašeptala skoro neslyšně Paula, „byla větrná noc, vsaď se.“

„Sázím na sbírání šutrů na poli,“ mrkla na svou starší kamarádku Hanka.

„Ssst, buďte ticho,“ syknul na ně někdo zezadu.

Bachařka se rozkročila před srovnaným zástupem dětí, kývla na dva chlapce na kraji řady a ti začali okamžitě počítat přítomné. Hanka si ale myslela, že chlapci počítání pouze předstírají, protože dnes tu stáli všichni a bylo jasné, že jich je přesně čtyřicet. Bachař-

ka na jejich součet kývla a pak z kapsy vytáhla ušmudlaný papír. Všichni zpozorněli. Pokud si musela něco zapsat, pak to bude důležité. Papírem se v domově velice šetřilo a do dětských rukou se vůbec nedostal.

„Z řady vystoupí Paula dvě, Simona a Berta. Pojd'te ke mně! No tak, to to trvá! Poklusem!“

„Tak sbohem,“ šeptla Paula, pohladila Hanku po lokti a rozběhla se k Bachařce.

Hanku zamrazilo v zádech. Tak už došlo i na Paulu. Vychovatelky rozhodly, že dospěla a přestoupí do výběrového baráku. To znamená, že už se s ní nevidí. Hanka nechápala, proč to tak je. Vždyť co je na tom zlého popovídat si s někým, s kým jste se kamarádili několik let. Ale není to dovoleno, a ač se o to někteří snažili, nepodařilo se jim to a byli i za pokus o kontakt přísně potrestáni. Tolik by chtěla zůstat s Paulou pohromadě... Do očí se jí tlačily slzy, ale Hanka nechtěla brečet, aspoň ne teď a tady. Zatnula zuby a zaryla nehty do dlaní. Sakra, sakra, sakra, říkala si stále dokola, aby vztek zvítězil nad lítostí.

„Doplňte řady!“ zazněl další příkaz a na Paulino místo postoupil ze zadní řady Rafan. Podívala se na něj, ale rychle odvrátila zrak, když se jejich pohledy střetly. Hanka nevěděla, co si má o něm myslet. Často provokoval, z legrace se s ní boxoval, posmíval se jí, že je pomalá, ale nikdy jí doopravdy neublížil, nikdy ji neudeřil naplno. To ostatní kluci takové ohledy neměli. Hanka se rvát uměla a nic si nenechala líbit, jenže některé kluky přeprat nedokázala. Rafan zvládl úplně všechny. Nebyl větší než ostatní, ale byl velice rychlý, nevypočítatelný, prostě uměl překvapit.

„Nástup k jídlu!“ zavelela vychovatelka a ukázala na konec řady, odkud se dala na pochod řada dětí k výdejně potravin. Bylo velice těžké odejít k jídlu pomalu a spořádaně, když člověku v žaludku škrundala nekonečná serenáda, ale každý moc dobře věděl, že za neukázněnost by ho čekala hladovka nebo pobyt v díře. A o to nikdo nestál. Hanka se pokradmu ohlédla za Paulou a v oka-mžiku, kdy Bachařka koukala jinam, jí opatrně zamávala. Paula se odpovědět neodvážila.

Zvolna napochodovali na rozblácený prostor s dřevěnými lavičkami a po jednom se natahovali na pult, kde se krčil krajíc chleba a zlomeček sýra a světe, div se, i svrasklé staré jablko. Hanka se snažila odhadnout, kde je větší jablko a pro který tácek se natáhne. Ale

protože stejný nápad mělo už několik dětí před ní, postavila se k pultu jedna z vychovatelek a začala tácky sama podávat. A na Hanku se jako na just dostalo maličké, zesponu i kapku nahnilé jablko. Smutně si šla sednout na lavici k jednomu pohárku s čajem.

Rafan si za moment sedl vedle ní. Na toho se dostalo jablko červené a mnohem větší.

„Hele, dám ti svoje jabko za tvůj sejra,“ drcnul do ní loktem, jakoby jí četl myšlenky.

„Tak jo,“ kývla Hanka a hbitě provedla výměnu, aby si to náhodou nerozmyslel. Vlastně to byla báječná snídaně. Copak má asi Paula, pomyslela si. Říkalo se, že ve výběrových barácích je jídlo mnohem lepší a je ho i víc. Ale kdo ví. Nevěděla o nikom, kdo by si o tom mohl s těmi, kdo přestoupili, pohovořit. Možná je to jen fáma, aby přestupující nedělali potíže.

Ještě než stihli dojíst, ozval se hvizd píšťalky a na stupínek u výdeje vystoupila sestra Fanina. Přečetla seznam pěti jmen a zavolala vybrané do kuchyně jako pomocníky při přípravě jídla na dnešní den.

Jako další na stupínek vkročila sestra Agáta a ostatním oznámila, že dopoledne stráví sběrem mušlí a jantarů na pláži a odpoledne odklizením kamení z pole. Jasně, Paula měla pravdu. Bouřlivá noc určitě na pláž vyplavila kdecu a mušličky se dají dobře zpeněžit u zdejších pobřežních umělců. Ti chudší chodili sbírat sami, ale ti bohatší už si mohli ušetřit záda a koupit jen to nejlepší za celkem směšný peníz. Zbytky mušliček pak prý přidávali do zázračného hnojiva, o které byl taky docela zájem.

Sestra Agáta je seřadila do dvojstupu. Každému uvázala kolem krku oranžovou stuhu, jako vždy, když vycházeli mimo Útulný domov. Vedle Hanky se nacpal Sváta a obdařil ji zářivým úsměvem.

„To teda nevím, čemu se křeníš...“ zavrtěla hlavou Hanka.

„No, je pěkný den, přestalo pršet, byla bohatá snídaně, jdeme k moři a já si s tebou můžu celé dopoledne povídat. Sestra Agáta nás kvůli tomu trestat nebude, takže co nám schází?“

„Paulu odvedli...“

„Já vím, byly jste kamarádky. Je mi to líto. Ale třeba si ji někdo brzo vybere a bude volná.“

„Volná?“

„Ty se netěšíš, že se odtud jednou dostaneš?“

„Já nevím. Neumím si to představit... Docela by se mi líbilo

pomáhat někde v kuchyni u hodných pánů, nebo pěstovat zeleninu a ovoce... I když to asi budeš jednou spíš ty. Myslím pěstovat zeleninu a květiny. Pod tvýma rukama se všemu tak daří, jak to proboha děláš?“

„Nevím. Líbí se mi práce s rostlinami. Ale mám strach, že si mě tu sestry budou chtít nechat napořád. Že se nikam jinam za celý život nepodívám. A já bych moc rád viděl lesy, hory, louky. Víš, Hanko, jednou bych si přál bydlet vysoko na horách někde u lesa, aby tam byl krásný rozhled do kraje a divoké louky kolem.“

„Krásný sen. Ale trochu nereálný. To bys musel mít kouzelný prsten a spoustu peněz - možná by stačilo najít poklad. Co ty na to?“

„Jasně, že mě to nenapadlo? To by určitě pomohlo a dáme se do toho hned. Podívej, co toho moře vyplavilo. Stačí jen dobře hledat a já cítím, že ty dnes budeš mít štěstí.“

Sestra Agáta rozdala všem plátěné pytlíky a sama se usadila na plochý kámen nad pláží, aby měla děti na očích. Vlastně je ani moc hlídat nemusela. Děti měly ještě čerstvě v paměti potrestání chlapce, který se pokusil utéci před dvěma týdny. Byl hned druhý den chycen a pak velice tvrdě potrestán. No, a před týdnem na následky pobytu v díře zemřel. Kdo by si chtěl připravit podobný osud? Ostatně z pláže by nebylo snadné nenápadně utéct, pokud jste nechtěli plavat několik hodin ve studené vodě. Navíc uprchlíci nebyli nikdy nikde vítanými hosty. Sestra Agáta si prostě tyhle starosti nepřipouštěla a hodlala si užít klid a odpočinek u moře. Moc teplo sice ještě není, ale během dopoledne by se to mohlo zlepšit.

Děti se rozběhly po pláži a každý se snažil najít tu největší mušli nebo jantar. Za úspěch bylo možné dostat u oběda dvojitou porci. Hanka si sundala sandály a punčochy a zvolila hledání v příbojovém pruhu. Voda byla ledová, ale příjemná. Brouzdání bosky v písku a vodě ji přinášelo pocit klidu a svobody. Sváta ji provázel v bezpečné vzdálenosti na břehu, kam už vlny nedosahovaly, a pokud přišla někdy nějaká větší, Sváta se smíchem utíkal do bezpečí před mořskou vodou.

„Podívej, Hanko, ta je nádherná,“ zahalekal najednou Sváta a vítězoslavně zdvihl nad hlavu velkou zakroucenou ulitu. Tonek, který sbíral poblíž, se přišel zamračeně podívat blíž. Už už ji chtěl Sváta strčit do svého pytle, když najednou Tonek udělal dva rychlé kroky, strčil do něj a vyrazil mu ulitu z ruky. Pak ji sebral a ušklíbl se: „Stejně seš mrňous a žádný přídávky na obědě nepotřebuješ.“

Najdi si jinou.“

„Tonku, ty lumpe, okamžitě mu to vrať,“ zaječela Hanka z vody a začala se rychle brodit ke břehu.

„Kdo to zvednul, tomu to patří! A já si to vlastnoručně zvednul nebo snad ne? Chceš se prát? Chceš do díry?“

Jenže Hanka byla tím útokem na malého bezbranného Sváťu tak rozzuřená, že na nic nebrala ohled a strhla Tonka do písku, kde ho začala fackovat. Jenže Tonkova váhová převaha byla příliš velká. Chytil Hanku za ruce, shodil ji ze sebe a kroutil její ruce, až byla nucena kapitulovat.

„A teď hezky popros, abych tě pustil,“ nařídil jí.

„Neper se, Hanko, ať si tu ulitu nechá. Já opravdu nepotřebuju větší oběd. A ty ji pusť, než si nás všimne vychovatelka a budeme bez oběda všichni. Tonku, pusť ji prosím, ona už se nebude prát,“ snažil se Sváťa zachránit situaci. Hanka se zmítala, ale rozhodně nevypadala na to, že se přestane prát a začne prosit.

„Okamžitě toho nechte! A ty ji pusť! Slyšel jsi mě?!“

Rafanův autoritativní tón zchladil zuřivost obou bojujících. Když Tonek nevypadal, že dívku pustí, přistoupil Rafan mezi ně a Tonka odstrčil. Uvolněná Hanka vypadala, že se chystá v útoku pokračovat, ale Rafan ji chytil za ruku a strhl zpět: „Nech už toho konečně, chceš nás všechny přivést do maléru?“

Chvilí se mu zuřivě dívala do očí, ale už bylo vidět, že se uklidňuje a vítězí její zdravý rozum.

„Tak ať to okamžitě vrátí!“

„Co ty na to, Sváťo, chceš tu ulitu zpátky?“ zeptal se Rafan a pustil Hančinu ruku.

„Nechci. Tonek má určitě větší hlad než já, ať si ji nechá. Měli bychom se rozejít, vychovatelka po nás kouká,“ kývl ke břehu Sváťa, sebral svůj pytlík a vyrazil znovu na obchůzku kolem břehu. Tonek se s vítězoslavným úšklebkem otočil a vydal se opačným směrem.

„To není spravedlivé,“ rozčilovala se Hanka a snažila se oprášit si písek ze zástěry a z vesty.

„Život není spravedlivej. To ještě nevíš? Nemělas volit zápas na tělo, to bylo pro tebe nevýhodné. Tonek je pomalej. Kdybys ho kopla a uhnula, nebo ho strčila a sebrala mu tu ulitu, měla bys mnohem větší šanci vyhrát. Trochu uvažuj, než někoho příště napadneš. Každý má své slabiny, kterých můžeš využít. Jenom je potřeba usměrnit svou zuřivost správným směrem.“

„No jo, pan chytřej... Radši pojď taky sbírat nebo si nás Agáta podá. Chápeš to? Sváťa si klidně řekne, že tu ulitu nechce! Sakra, copak ten kluk nemá žádnou hrdost? Každýmu furt jenom ustupuje, nikdy se nenaštve, pořád se usmívá. Někdy je fakt nesnesitelný! Příště se otočím na druhou stranu a nechám ho, ať si to vyřeší po svém.“

„Ale neotočíš. Jen si to přiznej, máš ho ráda stejně, jako on má rád tebe. Nevšimla sis? Je do tebe zamilovaný.“

„Kdo? Náš svatej Sváťa? Nesmysl!“

„Svatej. Jo, to je přesný. Má nadání, ale tady v domově nemá šanci se učit. Bylo by potřeba poslat ho na Ostrov volby. Určitě by získal výuku zdarma. Jenže sestry to nedovolí. Měl by utéct a dostat se tam. Možná by se na ostrov dalo doplatit...“

„Hej kámo, nemáš úžeh? O čem to tu proboha žvaníš? Jakej ostrov, jakej útěk? Copak jsi neviděl Brandyho, když vyšel z díry? Tady útěky končej smrtí.“

„Sváťa se potřebuje učit, jednou z něj bude velkej mág. Copak to nevidíš? Sáhne na uschlou kytku a ta rozkvetě.“

„Vidím. Ale nevím, jak mu pomoci.“

„Musí utéct. Na Ostrov volby se jezdí od devíti let. Měl by se tam dostat co nejdřív. Během jara tam vyrážejí bohatí. Ale v posledním letním týdnu je ostrov otevřen i pro chudáky. Jen si musí zaplatit kousek místa na lodi, aby se tam dostali. Děti s velkým nadáním berou do školy magických sil zdarma.“

„Kdo ti to všechno řekl? Odkud víš takové věci? Nikdy jsem o ničem podobném neslyšela.“

„Měl jsem knihu. Jmenovala se Brána vzdělání. Tam o tom psali.“

„Ty umíš číst?“

„Co se divíš? Vždyť ty taky. Viděl jsem, jak to učíš i Sváťu.“

„Chtěla bych tu knihu vidět.“

„Bohužel. Shořela s roštím, ve kterém jsem si ji schoval a nestihl ji uklidit na bezpečnější místo.“

„To teda byl blbej nápad.“

„Jo, to teda byl.“

Najednou narazili na místo pokryté mušličkami. Klekli si a dali se do sbírání. Hanka našla dva malé jantary a Rafan jeden velký.

„Senzace! To by mohlo vylepšit oběd,“ zaradoval se, „nechceš se o něj se mnou poprat?“

„Dej pokoj,“ odstrčila ho Hanka a dál hrabala v písku a vybírala mušle. Najednou narazila na zvláštní tvar. Vylovila předmět a položila si ho na dlaň. Rafan se k ní naklonil, aby zjistil, co si tak prohlíží.

„No ne, tys našla prsten! Ale za ten asi přídavek k obědu nedostaneš, je takovej matně šedivej, nic moc. A navíc je tak velkej, že by spadnul z prstu i Agátě. Zkus ho vyleštit, třeba to půjde.“

Hanka poslechla a dřela prsten pískem a pucovala růžkem vesty, ale zdálo se, že se vůbec nic nezměnilo. Stále to byl matně šedivý jednoduchý kroužek bez lesku. Hanka pokrčila rameny a zkusmo si ho navlékla na prostředníček. V ten okamžik se jí udělalo mdlo, zatočila se jí hlava a nemohla popadnout dech. Pokoušela se nadechnout a zatápala rukama kolem sebe.

Rafan ji chytil za ramena a zatřásl s ní: „Hanko, co ti je, co se stalo?“

„Já nevím, Rafe, nemohla jsem dýchat... Už je to dobrý.“

„A sakra,“ vyděsila se, když se podívala na ruku. Kroužek se zmenšil přesně na její prostředník a stříbrně zářil. Hanka se ho rychle snažila sundat, ale nešlo to. Držel jak přirostlý. Nešťastně zvedla oči, aby našla radu u Rafana. Ten však na ni hleděl s nevěřicným úžasem.

„Já asi vím, co to je,“ zašeptal.

„Nejde to sundat. Co s tím, sakra, mám dělat? Já to nechci. Bachařka mě zabije. Řekni, co to je, tak mi přeče porad.“

„Nepanikař, Hanko,“ snažil se ji uklidnit Rafan a chytil ji za ruku, aby se na podivný šperk podíval zblízka. Prsten stříbrně zářil a seděl na prstě tak těsně, že s ním nebylo možné pohnout ani o milimetr. „Obávám se, že ho nesundáš. V knize psali, že na Ostrově volby jsou nádoby s prsteny. Adept volby si jeden navlékne. Pokud se prsten přizpůsobí jeho velikosti, může vejít do labyrintu. Pokud prsten nedrží, adept nemá sedmý smysl, a protože nevládne žádnou magií, labyrint ho dovnitř ani nepustí. Ale nepsali, že by měl prsten měnit barvu. Tak nevím. Měli bychom se na to zeptat některé vychovatelky. Ale které?“

„Já se bojím. Až to uvidí Agáta, odvede mě rovnou k Bachařce,“ zavrtěla Hanka nešťastně hlavou nad svou situací. Snažila se prstýnek sundat zubama, zkoušela, jestli by nešel naříznout ostrou mušlí, ale akorát si poranila kůži kolem, kroužek na její ruce seděl jako přibitý.

„Zeptáme se ošetřovatelky Kornélie, ta je mírná. Když od ní dostanu pohlevek, je to spíš jako pohlazení. A víš co, počkej, Hanko, musíme s tím něco udělat, aby si Agáta nevšimla.“

Rafan odtrhl úzký proužek dole od své košile, namočil ho do krve z Hančina poškrábaného prstu a zavázal pruh kolem zářícího prstýnku, aby krev na hadru byla na první pohled viditelná.

„To by mělo zatím stačit a ty budeš mít aspoň důvod navštívit Kornélii. Požádáš o ošetření a zeptáš se jí, co s tím. A nebreč, nesluší ti to.“

Hanka ještě jednou popotáhla a utřela si oči. Jenže ten pocit divného strachu kolem žaludku neustával, spíš silil. Vůbec se jí nechtělo zpět do domova, chtělo se jí utéct, schovat se, umřít, jen aby nemusela řešit tuhle podivnou situaci.

„Pojď, musíme ještě něco nasbírat,“ Rafan jí vrazil do ruky její pytlík s nálezy a sám se taky pustil znovu do práce.

Hanka sice pokračovala ve sběru, ale její ruce pracovaly automaticky, aniž by Hančina mysl vnímala, co dělá. Přemýšlela nad tím, co jí řekl Rafan, a nemohla se v tom vyznat. Co je vlastně normální? Je magie normální nebo není? Proč jim o tom v domově nikdy nic neřekli? Používá Bachařka magii, když posílá provinilé do díry? Když někdo umí něco lépe než ostatní, je to magie? Má v sobě každý člověk magii? Asi ne, když prsteny na někoho reagují a na někoho ne. Nikdy neslyšela o nikom z domova, že by se odešel učit. Z domova se odcházelo jen do vojska, do služby, nebo na farmu. Škoda, že tu není Paula, aby se jí zeptala. Paula většinou věděla mnohem víc, než jim říkaly sestry. A trošku si pamatovala i na své dětství tam venku. Její matku pak poslaly úřady do vězení a ona ve svých osmi letech musela zůstat v Útulném domově. Když se poprvé setkaly, Paula plakala a nebyla k zastavení. Hodně dlouho jí trvalo, než se dokázala zasmát jako ostatní děti. Tedy, ne že by v domově bylo moc věcí k smíchu, ale člověk to občas potřebuje. Zasmějeli se člověk některým malérům, zdají se o tolik snesitelnější.

Ale teď se nedokázala smát ani Hanka. Tenhle malér se zdál vážnější než ty, se kterými se dosud potýkala. Nasbírala s bídou půl pytlíku mušlí a věděla, že nebude pochválená. Ale to je vedlejší. Bála se i podívat na svůj zavázaný prst, aby na něj nepřitáhla nežádoucí pozornost.

Připadala si pořád trochu jako ve snu, když je sestra Agáta řadila na cestu zpátky do Útulného domova. Vlastně cestu ani pořádně

nevnímala. Najednou byli na dvoře a sestra Berta přebírala vycházkové stuhy a jejich úlovky. Nad Hančiným sběrem se zamračila: „Dneska ses tedy moc nevytáhla, má milá, copak jsi na pláži dělala, že toho máš tak málo?“

„Já, já se omlouvám. Snažila jsem se vyhrabat tenhle jantar a přitom jsem se pořezala o nějaký ostrý úlomek. Hrozně to bolí a pořád to krvácí.“

Bertu trochu ukonejšil pohled na pěkný kousek jantaru a znechuceně a trochu štitivě se odtáhla od Hančina zavázaného prstu. Nesnášela krev a ani nechtěla vidět, co obvaz ukrývá. Zaplať pánbůh, že tu není Bachařka, u té by jí to neprošlo tak hladce, pomyslela si Hanka a čekala, jak se sestra Berta nakonec rozhodne. Rukou si utřela slzy, které nebylo vzhledem k situaci těžké ze sebe vymáčkout.

„Zajdi si místo oběda za sestrou Kornélií, ať se ti na to podívá. A doufám, že příště budeš opatrnější, nemysli si, že ti někdo bude schovávat jídlo nebo že se vyhneš odpoledním pracím. Já se pak Agáty zeptám, jestli ses neulejvala, tak to ani nezkoušej, jasný?!“

„Jasný a děkuji, sestro Berto,“ odpověděla Hanka a střelhibitě vyrazila do budovy do prvního patra, kde byla ošetrovna. Takže až sem to celkem šlo. Ale co sestra Kornélie? Co jí řekne? No, musí se to zkusit, stejně není jiná možnost.

Dveře ošetrovny byly zavřené, takže Hanka musela zaklepat.

„Co je?“ vykoukla nevrle Kornélie a uhlazovala si pomačkanou sukni. Hance připadalo, že se právě probudila.

„Dobrý den, sestro. Potřebovala bych pomoci, mám veliký problém s prstem. Posílá mě sestra Berta, abych vám to ukázala.“

„Jo, jasně, tak pojd' dovnitř,“ kývla na ni zdravotnice a pustila ji dál do místnosti. Místnost byla čerstvě vymalovaná, jinak se tu od té doby, co sem Hanku přivedli se zlomenou rukou, nic moc nezměnilo. Jen na lůžku pro pacienty ležela zmuchlaná deka. Kornélie ukázala na židli, kam si Hanka poslušně sedla.

„Sundej si ten hadr z prstu,“ přikázala a natáhla se do police pro jedovatě zelenou desinfekci. Hanka poslušně sundala hadr a před sebe natáhla špinavou ruku, na které nepatříčně jasně zářil stříbrný kroužek. Kornélie zůstala chvíli stát jako solný sloup, pak opatrně položila desinfekci na stůl a přitáhla si křeslo, aby se do něj mohla posadit proti Hance. Vzala do dlaní její ruku a pokusila se prsten stáhnout, ale ten držel jako přilepený.

„Já za to nemůžu,“ vzlykla Hanka, „našla jsem ho v písku a jen jsem si ho chtěla zkusit, jenže on mě chytil, zmenšil se a teď nejde dolů. Pomozte mi prosím. Určitě bych ho odevzdala, kdyby se nestalo tohle. Fakt jsem se snažila ho sundat...“

„Holka nešťastná, cos to provedla? Víš co to je za prsten?“

Hanka sklopila oči a zavrtěla hlavou.

„To je malér, to je malér... Běž k umyvadlu a namydli si prst, jestli by to přece jen nešlo.“

Dívka poslechla a Kornélie jen zamračeně sledovala, jak zkouší všechno možné, aby ho stáhla. Nakonec se Hanka otočila a jen nešťastně pokrčila rameny.

„Budeme ten prst muset amputovat, jinak to opravdu nepůjde. Je mi to líto, děvče, jiné východisko pro tebe nevidím.“

„To jako myslíte uříznout?“ vyděsila se Hanka. „To ne, to probouha ne!!! Já ho zašpiním, aby nebyl vidět, nikdo si toho nevšimne. Nebo se mi ho možná podaří sundat. Nemůžete mi kvůli tomu uříznout prst, to přece nejde!“

„Ráda bych ti pomohla jinak, ale žádná jiná možnost tu není. Ještě se poradím se sestrou Bachovou.“

„Ne, prosím to ne, já to ještě zkusím sundat, určitě to nějak musí jít. Že mi ho neuříznete?“ škemrala nešťastná dívka tak zoufale, až Kornélie pokrčila rameny a zavrtěla hlavou.

„Víš co, dám ti ještě čas do večera. Večer se mi přijdeš znovu ukázat a rozhodneš se, jestli si ho necháš uříznout nebo to budeš ráno konzultovat s vrchní sestrou. Tohle je opravdu zapeklitá situace a já ti jinak pomoci nedokážu. Takže večer tě chci vidět a ne aby tě napadla nějaká volovina jako třeba útek. Uvědom si, že přijít o prst je mnohem snesitelnější než přijít o život. Jasně?“

Pak sestra překryla prsten gázou a tu zavázala kolem ruky. Podala Hance rukavici, kterou přidělovala při drobném zranění, aby svěřenci mohli pracovat a nezavlekli si do rány infekci.

„Tak večer!“ připomněla a vystrčila dívku ze dveří.

Hanka se vypotácela na dvůr celá zelená a uplakaná. Její skupina se právě řadila k odchodu na zorané pole. Rafan ji zatáhl do řady a zvědavě se zadíval na ruku v rukavici: „Tak co, šlo to?“

Jen mlčky zavrtěla hlavou a slzy jí neza-držitelně tekly a nechávaly na ušmudlané tváři vlhkou stopu. Sváťa se na ni nechápavě otočil. Ale nebyl čas něco řešit, neboť Agáta dala příkaz k odchodu a postrkovala váhající a opozdilce.

„Na,“ podstrčil jí Rafan půl krajíce políznutého neslanou pomazánkou. Vděčně se do něj zakousla a pak rychle schovala ruku, neboť kolem přecházela sestra. I když Agáta nebyla zlá a asi by jí to sousto nesebrala, nemělo smysl riskovat a pokoušet osud. Pomaličku se uklidňovala a začínala uvažovat i o tom, že bude mít na levé ruce čtyři prsty. Ne, takhle by to nešlo, řekla si, když slzy zase začaly téct samy od sebe, musím myslet na něco jiného. Jenže ono to tak nějak nejde. Myšlenky se jako dotěrné mouchy neustále vracely k té neřešitelné záležitosti, od které se nedá utéct.

Na poli sestra Agáta vytáhla z řady Rafana a určila ho s ostatními silnějšími kluky na sběr a odnášení pytlů, naplněných kameny, pryč z pole. Ostatní nosili šutry na hromádky, kde je ti nejslabší ukládali do pytlů. Konečně se k Hance protlačil Sváťa, který nemohl pochopit, co se stalo tak zlého, že ji viděl brečet. Odchod Pauly to určitě být nemohl, z toho byla sice smutná, ale tohle? Klekl si do hlíny vedle ní, začal jí pomáhat a všiml si rukavice.

„Co se ti stalo, Hanko?“

Mlčky zavrtěla hlavou. Nechtěla se jí o tom mluvit. Nechtěla se znovu roz-brečet a navíc před Svátou. Proč by ho vlastně měla zatěžovat vlastními problémy? Házela vztekle kameny do pytle, jen aby se mu nemusela podívat do očí.

„Ale ty nemáš zraněnou ruku,“ dřepel si Sváťa těsně vedle ní, „co se stalo? Proč se mnou nemluvíš? Možná bych ti dokázal pomoci.“

„Nedokázal,“ houkla, obešla pytel z druhé strany a začala sbírat tam.

„Hanko, přece víš, že tě miluju a jednou si tě vezmu. Důvěřuj mi. Jestli je to v mých silách, pomůžu ti.“

„Jsi kecka, Svatoušku, víš to?“ pousmála se navzdory situaci Hanka. „Ale věř mi, že to není v tvých silách a já se o tom nechci bavit.“

„Nepřestanu tě otravovat, dokud mi to neřekneš,“ přeběhl za ní s novým pytlem k další hromadě kamenů a cítil, že to konečně začíná vzdávat. Když se dostali ke kraji pole, stáhla Hanka rukavici a fáč.

„Tak tohle je můj problém, vidíš ho?“

„Je nádhernej,“ vydechl překvapeně, „já to věděl, jednou budeš velká čarodějka.“

„Blázne, dneska večer mi kvůli tomu uříznou prst. Nejde totiž sundat,“ snažila se Hanka zadržet pláč, ale marně.

O mnoho stran později:

Výlet do rezervace

V úterý večer si pod dohledem pana Mojerany připravili batohy na výlet a ráno do nich ještě přidali potraviny, které budou cestou potřebovat. Ještě za tmy osedlali funě a vyrazili na cestu.

Asi po hodině jízdy dojeli k údolí, které bylo zarostlé nízkými pokroucenými stromy.

„Moji milí,“ zastavil funě pan Mojerana, „odtud už musíme pěšky.“

Další dvě hodiny šlapali údolím a stromy kolem nich postupně mohutněly. Řídký porost se změnil ve vysoký majestátní les, ve kterém štěbetalo spousta ptáků a občas zahlédli i kradmý pohyb v houšti.

„Mě už bolí nohy, dědo,“ škemral Tom o přestávku, ale děda ho pobídl, aby šlapal dál, že budou co nevidět na místě.

Potom se cesta stočila a zavedla je k malé kamenité říčce s mělkou čistou vodou. Kousek šli po břehu a náhle se před nimi rozvěřela velká mýtina, ohraničená na jedné straně potokem a na druhé vysokými stromy. Poblíž potoka narazili na několik padlých kmenů, u nichž pan Mojerana zastavil a shodil batoh. Ostatní ho s úlevou napodobili.

„Tady si můžete odpočinout. Napijte se, vezměte si ovoce nebo sušenky, pokud máte chuť,“ řekl, „až dorazí náš průvodce, poví vám něco o rezervaci, a budeme pokračovat v cestě.“

„To budeme celý den chodit?“ zeptal se nešťastně Tom, ale když viděl, že ostatní už loví v batozích občerstvení, přestal si stěžovat a přidal se k nim.

„Můžeme se podívat k vodě?“ zeptal se Sváta, když si nacpal do pusy sušenku.

„Jen běžte, ale nechoďte na druhý břeh a nevzdalujte se z mýtiny,“ souhlasil pan Mojerana a šel se spolu s nimi opláchnout k říčce.

Osvěžení dětem pomohlo najít ztracené síly a se Samem už zase šli všichni čerti.

„Máš babu,“ plácl Svátu. Ten si ve vodě prohlížel vyhlazené

oblázky a málem díky němu přepadl do vody.

„No počkej, prfousi, to si odskáčeš. Jen co tě chytím, vymáchám tě ve vodě až po uši!“ nechal se vyhecovat ke hře a za chvíli se honili všichni. Hanka s Rafanem se občas nechali od malých kluků dohonit schválně, aby hra nevázla, a všichni přitom halekali jako na lesy.

Sváťa právě k pobavení všech ostatních kličkoval před Rafanem, ale neměl šanci. Starší kamarád ho hravě dohnal a s hláškou „baba!“ ho plácl do ruky. Sváťa se na kraji lesa zastavil, aby se vydýchal a rozhlédl se po ostatních, kteří na něj zдалky dělali opičky. Rozhodl se chytit Hanku, když zezadu ucítil žďuchnutí do ramene. Otočil se a překvapeně zíral do očí mladého jednorozce.

Chtěl bych se s vámi taky honit, oznámil mu v duchu.

Sváťa se překvapeně zasmál, dotkl se opatrně jeho čenichu a poslal mu obraz Hanky i situaci, kdy se jí jednorozec dotkne. Naznačil mu, že dívka potom bude honit někoho dalšího. Jednorozec potřásl hlavou a vyrazil radostně na paseku. Ostatní se zastavili a překvapeně koukali.

„Uteč,“ křikl Sváťa na Hanku, „má babu a jde po tobě.“

Hanka trochu rozpačitě uhnula ze směru, nevěděla, jestli má opravdu utíkat, nebo čekat. Malý jednorozec k ní doběhl, drcnul jí a odskočil. Když se ho chtěla Hanka dotknout, uhýbal a utíkal. Hanka využila toho, že i Rafan zůstal stát, a plácla ho: „Máš babu.“

Malí kluci přijali nového člena do honičky s nadšením. Zvláště když se od nich nechal jednorozec chytit a plácnout. Hned byla hra o hodně zajímavější.

Rafan si všiml, že se pan Mojerana zvedl, došel ke kraji lesa, a tam hovoří s velkým jednorozcem a dalším člověkem.

Po chvíli dostali symboličtinou pokyn ukončit hru. Šli se posadit na kmeny a smutně se dívali za odcházejícími jednorozci.

„To byl mladý P'ujibo,“ řekl průvodce, když se s nimi pozdravil, „je skvělé, že si s vámi chtěl hrát. Znamená to, že jsme v rezervaci vítáni.“

„A co je to vlastně za rezervaci?“ zeptala se Hanka a průvodce se tázavě otočil na pana Mojeranu.

„Zatím jsem jim nic neřekl a tihle tři naši kamarádi,“ ukázal pan Mojerana na starší kluky a Hanku, „asi ani nevědí, že něco takového existuje. Budu rád, když jim všechno vysvětlíte vy.“

„Aha,“ přikývl průvodce, „dobrá. Tak tedy – asi před půl stoletím požádali jednorozci naše Bdělé, aby toto území vzali pod ochra-

nu. Jak možná cítíte, je tu velmi silné vyzařování magie a díky tomu zde žije mnoho zcela unikátních tvorů, kteří se už jinde skoro nevykytují. Jednorozci dohlížejí na jejich životní podmínky a my tuto oblast chráníme před nezvanými návštěvníky. Kromě Bdělých sem mohou přijít na návštěvu i ochránci a ctihodní v doprovodu rodiny nebo přátel. Je však nutné hlásit návštěvy dlouho dopředu, aby bylo možné sestavit rozumný harmonogram pohybu po zdejších končinách. Ctihodný pan Mojerana se zaručil za vaše dobré chování, tak doufám, že nebudou problémy.“

„A co všechno uvidíme?“ dožadoval se Sam.

„Jednorozec ti nestačil?“ zasmál se průvodce.

„Ale jo, byl krásnej,“ souhlasil kluk.

„Takže teď půjdeme kolem říčky a močálových luk, kde se dají zhlédnout bahenní zářenky, zubouni, občas tu létají i drzáci, a budete-li mít obzvlášť velké štěstí, zaslechnete i hřejiváčka.

„To jsme ještě ve škole nebrali, vůbec nevím, o čem je řeč,“ povzdechla si Hanka.

„Zubouni a zářenky jsou maličká stvoření fixovaná na ztrouchnivělé dřevo. Zářenky večer světélkují a zubouni vypadají jako chomáčky mechu a lapají hmyz. Drzáci jsou barevní ptáčci, kteří vypadají, že loudí jídlo, ale zatím hledají drobné předměty, které by vám mohli ukrást. Už párkrát jsem musel hledat jejich hnízdo, když návštěvníkovi ukradli lesklý amulet nebo barevný prstýnek. Dejte si na ně pozor! No a hřejiváček je drobný zelenkavý ptáček, ale hlas má úžasný. Jeho píseň zahřeje na duši a člověk by ji poslouchal donekonečna. Ve vodě můžete narazit na měnivku. Leží na hladině a obvykle není vidět. Ale když se nad ní nakloníte, přicucne se vám na obličej. Je to trochu nepříjemné, ale rozhodně nedoporučuji ji strhávat. Pokud zachováte klid, není nebezpečná a za pár vteřin odpadne zpět do vody. Vy pak pod hladinou uvidíte svůj obličej, jak se pitvoří a šklebí.“

„A je tu i něco nebezpečného?“ skočil mu do řeči pan Mojerana.

„No, tu a tam se něco najde. Poslední dobou se trochu přemnožili dizlobrazové. Cítí-li se ohroženi, vystřelují do očí nepřítele jedovaté střepinky. Od té doby, co nám jeden kolega oslepl, nosíme na kamenité pláni brýle. Ale tam vás nepovedu.“

„A upírci?“

„Ti létají pouze v noci mezi jedenáctou a druhou hodinou. Tou dobou už budeme ve srubu, kde žádné vážné nebezpečí nehrozí.

„Jen pořouchlíci...“

„No jo, ty se nám vypudit nepodařilo. Ale dá se to přežít.“

„A co dělají pořouchlíci?“

„Jak bych to řekl... většinou se baví na náš účet. Ale skutečně nebezpeční nejsou. Jsou jen trochu vlezlí a neodbytní.“

„A zítra?“

„Zítra projdeme územím tleskavců až k vodopádu. Tady rostou nádherné stromy a v symbióze s nimi žijí dryády, drobné stromové víly. A hned ve skalnaté stráni nad vodopádem se nalézá malá kolonie tulíků. Je to jediné známé místo, kde se ještě vyskytují divocí tulíci. Omlouvám se, že vás nezavedu tak blízko, abyste je mohli vidět, ale jejich trochu záhadný druh je bohužel na vymření. Za posledních pět let se tu narodilo jen šest mláďat.“

„Já bych chtěl svého tulíka,“ vzdychl Sam.

„Víte,“ vysvětloval pan Mojerana, „asi před rokem si chlapci mohli pohladit jednoho ochočeného a nedokázali se od něj odtrhnout. Už mockrát jsem jim vysvětloval, že to byl kouzelníkův přítel a že je mimořádnou vzácností. Stále nechápou, proč nemohou jít na tržiště a prostě si ho koupit.“

„Nejsou sami, kdo po něm touží. I mnozí vážení kouzelníci se pokoušeli dostat do blízkosti naší kolonie s nadějí, že si je některý tulík osvojí. Jenže osvojení jedinci se téměř nikdy nerozmnožují a naše kolonie je příliš malá na to, abychom někomu dovolili ji narušit,“ usmál se průvodce a otočil se k dětem, „no a teď bychom měli vyrazit, máme před sebou dlouhou cestu.“

„Ach jo,“ vzdychl Tom, když si navlékal batoh.

„Nech si to vzdychání na večer,“ napomenul ho děda a pomohl mu srovnat popruhy zavazadla.

Vyrazili po úzké pěšině podél říčky, která se hnala přes veliké kameny a občas se točila v divokých vírech. V jednom místě museli přebrodit přitékající potok. Průvodce se zastavil tak najednou, že nepozorný Sváťa za ním nestačil zabrzdit a naboural do něj nosem.

„Promiňte, pane,“ vykoktal ze sebe.

Průvodce si položil prst na ústa a naznačil, aby se postavili na břeh potůčku. Potom se naklonil nad vodu. Ozvalo se tiché „mlask“, strážce se k nim trochu natočil, aby viděli jeho obličej. Vypadal jako by si ho obalil igelitem. Znovu se naklonil nad vodu a jemně plesknutí a vlnky jim napověděly, že něco spadlo do vody. Pod hladinou se objevila tvář jejich průvodce jako vymodelovaná z vody

a stínů. Začala se protahovat, mrkat a šklebit tak divoce, že se nemohli ubránit úsměvu.

„Jaký je to pocit, pane?“ vyzvídal Sváťa.

„Říkejte mi Varubi a toho pána si nechte od cesty. Teď jsem na dva dny váš kamarád a můžete mi klidně tykat. Jaký je to pocit? No, asi jako kdyby tě někdo namazal lepidlem. Nemůžeš pohnout svaly a chvíličku nemůžeš dýchat.“

„Můžu to zkusit?“

„S touhle ne, museli bychom najít nějakou další měnivku. Tahle nebude mít nejmíň půl dne o další kontakt zájem.“

Děti měly na své cestě štěstí. Potkaly všechny druhy, o kterých jim Varubi vyprávěl, i když zářenky a zubouni nebyli ani zdaleka tak zajímaví, jak doufali. Zato v době oběda je objevili dva barevní drzáci a moc je pobavili, když se kromě drobků jídla snažili ukořistit i přezky z jejich batohů. Jeden z ptáčků pokukoval i po Hančině převěsku, ale tak blízko se nakonec neodvážil.

Odpoledne prošli loukami kolem močálů a odbočili do lesa. Tady potkali několik jednorožců, kteří je okukovali stejně zvědavě, jako děti okukovaly je. Ale už to nebyla taková legrace, jako ráno.

Navečer došli ke srubu. Varubi k večeři uvařil polévku s chlebem a vybalil pytlík s výborným sušeným ovocem, k Svátově radosti byly ve směsi i kousky čokolády. Po večeři je průvodce ještě dovedl ke skále, na kterou nevedla příliš schůdná cestička, spíš se muselo šplhat. Ale stálo to za to. Před nimi se otevřel výhled na vodopád a až k obzoru se táhly zalesněné kopce, za kterými právě zapadalo slunce. Obloha zářila rudo-oranžovými pruhy a měnila barvy každým okamžikem. Bylo to tak nádherné, že ani nepotřebovali mluvit. Do toho všeho začal zpívat hřejiváček a umocnil jejich pocity. Když Varubi zatleskal, aby ho zahnal, všichni se po něm ohlédlí se zamračeným nesouhlasem.

„Musíme vyrazit dolů, než padne úplná tma, jinak nedojdeme se zdravýma nohama,“ popoháněl je k návratu do srubu.

Měl pravdu. Sestup nebyl příjemný a měli co dělat, aby neuklouzli a neskutáleli se až dolů. Než došli do srubu, všiml si Rafan, že se jejich průvodce velice pečlivě rozhlíží a naslouchá. Asi to tu nebylo tak bezpečné, jak tvrdil. Když za nimi zapadly dveře chaty, Varubi se uklidnil a začal si s nimi znovu povídat.

„A kde máte pořouchlíky?“ zajímalo Hanku, když prohlédla všechny místnosti.

Pan Mojerana a Varubi se po sobě spiklenecky podívali a průvodce pokrčil rameny.

„Asi tu zrovna nejsou. Možná se objeví ráno, než půjdeme dál.“

„A jsou nějak zajímaví?“ dožadoval se podrobnějších informací Sváťa.

„No, magicky moc zdatní nejsou, takže jediná jejich zvláštnost je poněkud pokrivený smysl pro humor. Dá se říct, že jsou jediní tvorové, které jednorozci ze srdce nesnášejí. Já osobně neznám nikoho, kdo by dokázal jednorozce tak rozčilit jako pořouchlík.“

„Jednorozci nemají smysl pro humor?“ divil se Rafan.

„Ale ano, mají, aspoň většinou. Jenže se smějí úplně jiným věcem než zdejší skřítki.“

„Povídej nám ještě něco o tulících,“ škemral Tom.

„O tulících,“ zamyslel se Varubi, „vlastně toho o nich příliš nevíme. Nechceme je rušit nějakým pozorováním a magicky jsou téměř neviditelní. Skoro to vypadá, jako by magii pohlcovali nebo vstřebávali. Možná je to jejich potrava. Na druhou stranu je příroda vybavila ostrými zoubky, a pokud vím, nepohrdnou ani hmyzem nebo sušenkou.“

„Jak vlastně vypadají?“ zeptala se Hanka.

„Jako malinkatá kočička,“ prohlásil Sam.

„Ne, ne, jako malinkatá veverka,“ odporoval mu Tom, „mají dlouhý chundelatý ocásek, do kterého se můžou úplně zabalit.“

„A nejraději spí v náprsní kapse,“ doplnil Sam.

„A když se chtějí rozhlédnout, tak se vyšplhají do vlasů a udělají ti z nich úplně vrabčí hnízdo,“ pokračoval Tom.

„A dá se s nimi mluvit?“ zajímalo Sváťa.

„Ne,“ odpověděli jednohlasně kluci.

„To se mýlíte,“ vložil se do hovoru Varubi, „osvojení lidé tvrdí, že se tulíci naučí lidskou řeč do dvou let a pak se s nimi dá domluvit naprosto bez problémů.“

„Hm, ale ten, co jsme ho viděli, jen kníkal,“ pokrčil rameny Tom.

„Jasně že s tebou hovoří v duchu, ale používá při tom obvyklá lidská slova,“ vysvětloval průvodce.

„Jak můžou být záhadní, když s lidmi normálně mluví,“ namítla Hanka.

„Taky jsem se na to ptal,“ přikývl Varubi, „ale prý o sobě a o svém druhu odmítají cokoliv sdělit. Není jasné, jestli nám někte-

ré věci vysvětlit nedokážou, nebo nechtějí.“

„Už je pozdě, přátelé,“ upozornil je pan Mojerana, „je načase zalehnout, abyste zítra byli fit pro další cestu.“

Malí kluci hned jako na povel zívli a ostatní se od nich postupně nakazili.

Hanka se Svátou a Rafanem dostali jeden pokojik, Mojeranovi druhý a Varubi řekl, že přespí v kuchyňce na lavici. Všichni byli tak unavení, že usnuli v okamžiku, kdy zapadli do postele.

Ráno Hanku a kluky probudila velká rána.

„Co to bylo?“ zvedl hlavu Sváta a začal se rozhlížet. Spočinul pohledem na rozespalém Rafanovi a rozesmál se. Hanka se natočila, aby taky odhalila důvod kamarádova řehotu, a uviděla – Rafanovi narostly na hlavě obrovité oslí uši. Ale i Rafan měl pusku od ucha k uchu a ukazoval na Svátu. Hanka změnila úhel pohledu a vyjevně zírala na Svátův nos, místo kterého mu teď v obličejí trčel dlouhý prasečí rypák. Pak zaznamenala, že oba kluci zadržují smích a hledí na ni. Přejela rukama po obličejí – nic. Prohrábla vlasy, ale něco na hlavě jí v tom zabránilo. Vrhla se k batohu pro zrcátko a spatřila na své hlavě dva zahnuté rohy. Zacloumala jimi, ale držely jako přirostlé. Do očí jí vhrkly slzy.

„Tamhle jsou,“ ukazoval Sváta pod okno.

Vhodila zrcátko zpět do batohu a ohlédla se, na co ukazuje. Pod oknem se krčili dva skřítkové a hihňali se do dlaní. Hanka zlostně sáhla pro stoličku vedle postele a měla v úmyslu ji po nich hodit.

„Počkej,“ zadržel ji Rafan, který zatím vstal a zatřepal hlavou, až mu uši zaplandaly kolem krku. Hanka to nevydržela a začala se smát nahlas. Její smích byl tak nakažlivý, že se oba kluci vzápětí přidali.

„Dali ti rohy, protože se do všeho hned vrháš čelem,“ chechtal se Rafan a měl problém dořít mezi smíchem svou myšlenku, „a Sváta zas do všeho strká nos a sežere, na co přijde.“

Smáli se, až jim tekly slzy.

„Jo?“ neurazil se Sváta. „A proč teda tobě přidělili oslí uši?“

„Protože jsem umanutej osel a nešel jsem do školy hned s vámi,“ přiznal Rafan a pořád se nemohl přestat smát. Skřítkové pod okny se smíchy váleli po podlaze. Pak luskli prsty, všechna jejich vylepšení vzhledu zmizela a děti měly zpět svou obvyklou podobu.

Za okamžik se ozvala rána z jiného pokoje. Pobavená Hanka i oba kluci zvědavě vykoukli do předsině. Ze dveří protějšího pokoje vyletěl Tom a místo rukou mával ploutvemi.

„Copak?“ zeptal se Rafan se zlomyslným světélkem v očích.

„Samovi narostlo místo jedné nohy kopyto a dědovi trčí z pusy obrovské tesáky,“ nařikal vyděšený kluk.

„Neboj, to za chvíli přejde, to je jen taková legrace,“ snažila se ho utěšit Hanka, ale Tom vypadal, že je v šoku. Chtěla ho vzít za ruku, ale pak si uvědomila, že to nejde, a zase jí začalo cukat v koutcích. Nakoukla do otevřeného pokoje. Pan Mojerana se smál, ale se svými zuby vypadal opravdu děsivě. Sam se tiskl ke stěně a nedůvěřivě sledoval skřítky, kteří i tady vypadali, že umřou smíchy. Z kuchyně se vynořil Varubi a Hanka zamrkala překvapením, protože jemu skřítkové přidělili oči na stopkách. Kroutil stopkami jako hlemýžď a rozhlížel se, co ostatní. Sváťa se opět zkroutil v záchvatu smíchu. Rafan jednou rukou ochrannitelsky objímal Toma, ale cukalo mu v koutcích. Pak skřítkové luskli prstíky a všechno se zase dalo do pořádku. Když se po nich ohlédli, byli pryč.

„Víte, co je zajímavé,“ otočil se průvodce na pana Mojeranu, „že pokaždé celý den poté, kdy mě zesměšnilí pořouchlíci, nepocítuji únavu a jsem až neobvykle fit. Možná nám to poskytují jako odškodnění za své nechutné vtípky.“

„Nevím, jestli je to pravda, ale já se cítím báječně,“ souhlasil děda a usmál se na své vnuky, kteří se vzpamatovali a začali si mezi sebou šuškat.

„Jak to, že vás neočarovali?“ zeptal se Sam Rafana.

„Jen se neboj, taky si na nás smlsli, akorát že nás to přešlo dřív než vás.“

„A co vám provedli?“ vyzvídal dál, ale Rafan se tvářil, že ho neslyší. On jim to stejně časem Sváťa vykecá, pomyslel si a vzdychl při představě, jak si ho budou dvojčata po zbytek školního roku dobírat.

Po snídani vyrazili po sotva viditelné pěšině směrem k vodopádu. Území tleskavců, kterým procházeli, bylo porostlé nízkými stromky a křovinami, ze kterých občas jako maják trčel polosuchý strom. Draví ptáci tleskavci měli jméno podle zvuku, který provázel jejich lovecký zvyk – v jednom okamžiku zmizet a v příštím se objevit hned u překvapené oběti. Nedostali se k žádnému tleskavci tak zblízko, aby jejich počínání spatřili na vlastní oči.

Ačkoliv se minulý večer zdál vodopád blízko, trvalo skoro tři hodiny, než sestoupili k říčce a došli po jejím břehu až k němu.

„I když jsem tu už byl několikrát,“ obrátil se pan Mojerana na

průvodce, „stejně mě pokaždé překvapí, kolik magie vyzařuje zdejší země. Je to neuvěřitelný pocit. Až mě brní prsty.“

„Já naštěstí nejsem tak vnímavý,“ přikývl Varubi, „ale návštěvníci to obvykle říkají.“

Všichni shodili batohy a malí kluci s Hankou se vydali blíž ke břehu, aby mohli obdivovat duhu v tříštící se vodě. Také je zaujaly vodou nádherně vyhlazené oblázky.

Sváťa už se chystal, že je bude následovat, když ucítil příjemný dotyk ve své mysli.

„Bratříčku,“ oslovil ho jemně hlas a Sváťa přemýšlel, co mu to připomíná. Rozhlédl se a zrak mu utkvěl na obrovském starém dubu.

Je možné, že mě oslovuje strom, podivil se trochu nedůvěřivě jemnému kontaktu ve své mysli.

„Ty jsi bratříček stromů?“ ozvala se v jeho mysli otázka, ale tentokrát se ptalo drobné stvoření, které vystrčilo obličej zpod jedné větve.

„Já nevím. Rád bych byl, ale teprve jsem začal chodit do školy,“ nebyl si Sváťa jist, zda to dokázal stvořeníčku vysvětlit v symboličtější.

„Vítej,“ odpovědělo stvoření a začalo zpívat v rytmu ševelicích větví stromu. Naslouchal a měl pocit, že i strom si brouká do stejného rytmu. Kdyby se nebál, že to zkazí, hned by se k nim připojil.

Průvodce se dotkl Mojeranovy ruky a ukázal na Sváťa: „Podívejte, zpívá mu dryáda, to je úžasné. Zdá se, že z něho vyroste významný druid.“

„Promiňte, že vyrušuji,“ přiblížil se k nim Rafan, „mám pocit, že je cosi v nepořádku, že je potřeba rychle něco udělat.“

Varubi se na něj zmateně podíval a tázavě se otočil na pana Mojeranu.

Ten jen pokrčil rameny a zeptal se Rafana přímo: „Co se ti nezdá, co je podle tebe v nepořádku?“

„Já nevím, nejsem čaroděj, ani se to neučím, nedokážu to upřesnit. Je to něco, něco, nějaká nerovnováha tady poblíž. Rád bych to srovnal, ale nevím co a nevím jak.“

Varubi zavrtěl hlavou: „Já nic necítím.“

Rafan si všiml, že Hanka už se necachtá u břehu, ale že stojí vedle něho a pozorně naslouchá.

„Taky to cítíš?“ obrátil se k ní s nadějí.

„Necítím,“ přiznala, „ale důvěřuji tvému instinktu.“

„Já nevím, neumím to najít,“ začal se Rafan zoufale rozhlížet kolem sebe.

„Hej, Sváto,“ přerušila svým zavoláním Hanka píseň dryády, „nech ty stromy a pojď sem.“

Zrovna teď, pomyslel si zklamaně Sváto, pokrčil omluvně rameny ke stromu a neochotně se vrátil k ostatním.

„Zrovna mi zpívali,“ řekl vyčítavě na Hančinu adresu, „co se děje?“

„Je tu něco špatně, něco naléhavého,“ gestikuloval v rozčilení Rafan a Sváto se přestal mračit. Pomalu se rozhlédl.

„Nebezpečí...“

„Kluci musí pryč,“ vykřikl najednou Sváto, „zřítí se břeh.“

V následujících vteřinách se událo spoustu věcí najednou. Všichni vyrazili ke břehu, aby ochránili Sama a Toma, kteří si tam hráli. Zároveň ucítili otřes skály, jak se z ní vylomil jeden obrovský blok a řítí se s vodopádem dolů následován lavinou kamení a hlíny.

Rafan byl u břehu první, popadl Sama a vrhl se do vody po proudu říčky, aby se dostal pryč z ohroženého místa. Sváto se připlétl pod nohy Varubimu, takže oba skončili na zemi dřív, než se dostali ke břehu.

Pan Mojerana skočil po Tomovi a stačil ho odhodit po proudu do řeky dřív, než místo u břehu zasypala sprška kamení a hlíny a pohřbila pana Mojeranu pod sebou.

Hanka přeskočila průvodce a Sváto, ale kamení už se řítilo dolů, takže stihla jen skočit do řeky a uhnout tomu nejhoršímu. Jeden kámen ji uhodil do hlavy, ale vědomí neztratila a snažila se udržet nad hladinou. Když ucítila pod nohama dno, postavila se a vtom do ní narazilo Tomovo tělíčko. Znovu se vyhrabala na nohy a zdvihla chlapcovu hlavu nad hladinu. Rozkašlal se a vyzvrátil trochu vody. Vzala ho do náruče a brodila se ke břehu. Posadila Toma do trávy a rychle ho zkontrolovala. Nevypadal zraněný. Na své hlavě však nahmatala velkou bouli a na prstech jí ulpělo trochu krve, ale to taky nevypadalo na vážnější úraz. Tom se ještě jednou vyzvracel a podíval se na ni se strachem v očích.

„Dědu to zasypalo,“ řekl tiše a Hanka nevěděla, co mu má odpovědět.

„Pojď, vrátíme se zpátky,“ vybidla ho, když se postavil na nohy.

Prodírali se křovinami, protože tu žádná cesta nebyla. Když se

konečně dostali pod vodopád, Varubi se Svátou právě vynášeli z vody tělo pana Mojerany. Svátovi po ruce tekla krev a Varubi kulhal.

„Dědečku,“ zašeptal vedle ní Tom a nešťastně hleděl na průvodce, který položil zraněného na trávu a začal pátrat po známkách života.

Tom pustil Hančinu ruku a poklekl vedle dědy: „Dědo, podívej se na mě, promluv...“

Hanka došla ke Svátovi, který stál opodál a do oživovacích akcí se nepletl. Chtěla ho oslovit, ale všimla si jeho nepřítomného pohledu a rozhodla se ho nevyrušovat.

„Zatím žije,“ kývl na Toma Varubi a šel ke svému batohu, odkud vytáhl deku, plachtu a obvazy. Hanka mu pomohla zraněného přikrýt a obvázáli mu hlubokou ránu na hlavě. Tom pořád klečel vedle dědy a tiše ho přemlouval, aby neodcházel.

„Co budeme dělat?“ obrátila se Hanka na průvodce.

„Zachovej klid, vyslal jsem žádost o pomoc. Léčitel a jeden kolega s funěm už jsou na cestě, aby zraněného co nejrychleji dostali na základnu. Pro nás ostatní přijedou později, možná až odpoledne.“

„Tady se také nedají udělat přepravní brány?“

„V tomhle místě by se o přepravní bránu mohl pokusit jen nesvéprávný cvok. Je tu tolik zemské magie, že by mohla v bráně explodovat. Ale neboj se, do večera vás dostaneme do bezpečí.“

Pak se ohlédl po Svátovi a na řeku. Po Rafanovi a Samovi nikde ani stopa.

„Nemějte strach,“ odpověděla na jeho nevyslovenou obavu Hanka, „Rafan se neztratí. A pokud je s ním i Sam, budou oba v pořádku.“

Varubi se pokusil o úsměv a poslal ji, aby v zavazadlech našla nějaké suché věci a převlékla do nich Toma, sebe i svého bratra. Přikývla a šla to zařídit.

Když přinesla Svátovi suchý svetr, našla ho, jak sedí a pořád kouká do ztracena. Tak mu ho aspoň přehodila přes ramena a tiše se posadila vedle něj. Rafan se stále neobjevoval. Jen na kraji lesa zahlédla stát mezi stromy jednorozce.

Zanedlouho se poblíž ozvaly mužské hlasy a jednorozec se ztratil.

„To jsem rád, že jste tady, Giro,“ přivítal je průvodce a krátce vysvětlil, co se stalo.

„No nazdar,“ řekl muž, když uviděl spoušť pod vodopádem, pak zdvihl zrak ke stráni na protějším břehu a vzdychl, „doufám, že to naši tuláci přežili.“

„Půjdu se podívat po Rafovi a Samovi,“ řekl Varubi, ale nově přichozí na něj vrhl soucitný pohled šéfa a zavrtěl hlavou.

„To tedy nepůjdeš! S léčitелеm dopravíš zraněného na základnu a necháš si tam ošetřit koleno. Já počkám s dětmi, než přijdou posily. Hádám, že dorazí do půl hodiny.“

„Hej,“ postavil se druhý muž před Svátu a zašermoval mu rukama před obličejem. „Nech už toho, Mojerana bude v pořádku. Sakra. Kolik let chodíš do školy, že se pleteš do léčení?“

Sváta zamrkal a zaostřil na léčitele svůj pohled.

„Tři měsíce, prosím,“ odpověděl způsobně.

„To snad není možný,“ zabručel léčitel a šel se zase věnovat zraněnému.

„Koukám, že nám sem Mojerana přivedl pěkná kvítka,“ zasmál se Giro, když zkontroloval Hančiny a Svátovy oděrky a viděl jejich neochotu nechat se ošetřit.

„Nebyl s nimi žádný problém, jsou spolehliví a ukáznění,“ nesouhlasil Varubi.

Konečně léčitel svolil, aby pana Mojeranu zafixovali do sedla funě.

„Ani to nezkoušej,“ podíval se léčitel v jednu chvíli přísně na Svátu a chlapec sklopil oči, „chápu, že o něj máš strach, ale už jsi za hranicemi svých možností, nemysli si, že to necítím! Skvělá práce, ale teď už to nech na mně, jasné?“

„Jasně,“ pípl Sváta, Hanka hovšak %znala příliš dobře na to, aby byť jen na chvílku uvěřila jeho ochotě poslouchat starší autority.

„Umí váš kamarád dobře plavat?“ oslovil je Giro.

„Plave jako ryba,“ odpověděl Sváta, „myslím, že vždycky plaval nejlíp ze všech dětí... tam u nás.“

„Tak my vyrážíme,“ zavolal na ně léčitel a dal pokyn k odchodu. Malého Toma posadil před sebe do sedla a pomalým tempem se vydali na cestu.

„Dobře dojeďte,“ popřál jim Giro a se znovu otočil k dětem.

„Takže vy jste sourozenci,“ prohlížel si je a Hanka doufala, že nezkoumá, jestli jsou si podobní.

„Myslíte, že byste vycítili, kdyby se vašemu bratrovi něco stalo?“

„No, nevím, jestli bych poznal, že má třeba zlomenou ruku... ale

kdyby mu šlo o život, tak to bych určitě věděl," se vši vážností pro- nesl Sváťa a Hanka přemýšlela, zda se tomu tvrzení dá věřit.

„A nemohli bychom ho jít hledat?“ zeptal se pak.

„Máte pocit, že byste to zvládli?“ zeptal se Giro zkoumavě.

„Jasně," odpověděli oba dvojhlasně a nemohli uvěřit tomu, že by existoval dospělý člověk, který je při problémech neodstaví stranou.

„Tak dobrá," kývl, „jestli zbyly ve vašich zavazadlech nějaké suché věci, pití a čokoláda, vezměte to s sebou.“

Za chvíli je vedl podél břehu po proudu říčky. Všichni se cestou pečlivě rozhlíželi. Bylo jasné, že Giro zdejší končiny dobře zná. Jednou je na cestě zastavil jednorožec a díval se na Gira. Chvilku spolu komunikovali, ale po jeho odchodu průvodce zavrtěl hlavou.

„Zatím je nikdo neviděl. Asi je proud odnesl dál, než bych čekal. Tamhle přejdeme po kamenech na druhý břeh a zkusíme se rozhlédnout, jestli někde nevylezli.“

Opatrně přecházeli po klouzavých kamenech, když náhle jejich průvodce nařídil velitelským gestem zastavit. Popošel ještě o dva kameny, rozhlédl se a nařídil návrat na původní břeh.

„Tamtudy nemůžeme, dizlobrazové tam vyvedli mladé. Hrome, samé komplikace!" rozčiloval se Giro. „Jestli se před nimi schovali do některé jeskyně, tak je budeme hledat těžko. Raději se vrátíme a počkáme na posily.“

„A není je možné najít nějak magicky?“ zeptal se Sváťa, ale podle toho, jak se na něj Giro ušklíbl, vzápětí své otázky litoval.

„Tak to zkus, ty uměleče," vyzval ho průvodce a trochu posměšně se na něj zadíval.

„Tak jo," souhlasil Sváťa, posadil se na zem a podepřel si hlavu. Po chvíli ale zvedl oči a pokrčil rameny. Už už chtěl průvodce dát pokyn k návratu, když ho Hanka zarazila.

„Slyšel jste to?“

„Někdo na druhé straně řeky hvízdal," přikývl Giro.

„Byl to náš signál, musí to být on," shodila Hanka batoh a vyrazila ke kamenitému přechodu.

Giro ji ale chytil za ruku: „Co si myslíš, že děláš? Přes dizlobra- zy neprojdeš. Hezky počkejte s bráchou na břehu, já se tam podívám sám.“

Pak zalovil v batohu, vytáhl plachtu a dvoje brýle. Hanka se Svá- ťou sledovali, jak opatrně přechází na druhou stranu, tam se halí do pláštěnky a nechává v ní jen otvor pro oči s brýlemi. Několikrát

zahlédli, jak se na chvíli schouil a pak znovu vyrazil dál. Vždy na několik okamžiků zmizel, když prohledával průrvy a jeskyně. Potom se z jedné vynořil a jeho pláštěnka se nadouvala divným tvarem. Zdálo se, že spěchá ke kamennému přechodu. Na několika místech se zarazil, ale hned zase pokračoval. Hanka se Svátou netrpělivě očekávali jeho příchod.

Konečně byl na břehu a shodil plachtu, kterou měl kolem těla. V náruči držel vyděšeného mokrého Sama.

„Převlékněte ho do něčeho suchého a pokuste se ho zahřát,“ nařídil jim a zase si hodil plachtu na záda. Sam se pověsil Hance kolem krku. Zuby mu tak drkotaly, že nebyl schopen promluvit. Vylovili z batohu poslední suché triko a kalhoty a Sváta mu navlékl i svůj mírně provlhlý, ale zahřátý svetr.

To už na druhé straně zahlédli Gira, jak se suně směrem k přechodu. Tentokrát mu to šlo opravdu pomalu. V půli přechodu sklouzl z kamene do vody, sbalil plachtu, pod kterou se ukrýval Rafan, a vzal jejich kamaráda na záda. Když se dobrodil k nim, opatrně pomohl Rafanovi na zem. Rafan seděl na břehu a vypadal zuboženě. Hanka stále ještě chovala Sama, tak jen přistoupila blíž, ale Sváta hned vyrazil zkontrolovat, co všechno se jejich kamarádovi stalo.

„S tou zlomenou rukou jsi měl pravdu,“ kývl Giro, který vytahoval ze svého batohu dlahy a obvazy. Sváta zvedl kamarádovy nohy a Hanka uviděla do krve pořezaná chodidla.

„Tak na tenhle výlet asi fakt nezapomenu,“ drkotal Rafan v zimnici a snažil se vyloudit na tváři úsměv.

„Koukej toho nechat,“ okřikl Giro Svátu, který už zase seděl vedle Rafana se skelným pohledem, a když se Svátův zrak zase zaostřil, dodal už vlídněji, ale důrazně, „jemu o život nejde a za chvíli tu bude pomoc, není nutné se oslabovat. Budeš potřebovat všechnu svou sílu na cestu domů.“

„Má,“ zavrtěl se v Hančině náruči Sam, který už se přestal třást a ukazoval na kapuci Rafanovy mokré vesty, „má tulíka.“

„Cože má?“ nerozuměla hned Hanka.

„Má tulíka,“ řekl Sam hlasitěji, „taky plaval ve vodě, a pak se mu vyšplhal na hlavu a seděl mu ve vlasech.“

Když se Sam střetl s Girovým upřeným pohledem, honem zase zabořil nos do Hančina ramena a odtud nenápadně pošilhával, jestli se nedopustil nějakého prohřešku.

Giro odklopil Rafanovu kapuci a vyvolil z ní mokrého schouleného tvorečka, který by se vešel i do zavřené ruky.

„Jauvajs,“ sykl a pustil ho, když mu tulík zařal zoubky do prstu. Tvoreček sešplhal po Rafanově oblečení a vnutil se chlapci do zdravé nezafačované dlaně. Odtud ostražitě vykukoval, zda ho zase někdo nechce chytat.

„A do háje,“ zaklel překvapený Giro, „tak tomu říkám průšvih na druhou.“

„Já za to fakt nemůžu,“ omlouval se Rafan, když viděl nešťastný strážcův pohled. Girovi bylo jasné, že tuhle souhru okolností bude jen těžko svému okolí vysvětlovat.

„Já vím, nic ti nevyčítám, ale obávám se, že ostatní nám věřit nebudou. Všichni ti kouzelníci, jejichž žádosti jsem v posledních letech vytrvale odmítal, mi teď půjdou po krku, až zjistí, že tulíka získal nějaký neznámý malej kluk.“

„Tak já ho vrátím,“ vzhlédl k němu nešťastně Rafan.

„Jestli si tě osvojil, a já bych podle jeho reakce řekl, že ano, už vás nikdo nedokáže rozdělit,“ rezignovaně vysvětloval průvodce.

„To je mi líto,“ pokrčil omluvně rameny Rafan a sykl bolestí, když se mu připomněla jeho zlomená ruka.

„Máš aspoň základní představu, jak se o něj starat a jaké povinnosti tě čekají?“

„Ještě minulý týden jsem o jejich existenci neměl ani tušení,“ přiznal Rafan.

„Bože, proč mě trestáš,“ vrtěl hlavou Giro, „no nic, půjčím ti aspoň nějakou literaturu a seženu vitamínovou směs, kterou pro ně doporučují odborníci.“

Vtom uslyšeli hluk přibližující se skupiny lidí na funích.

„No jo, že já se nevsadil,“ halekal hromotluk, který jel v čele, „to víš, že už je našel. Nevíte, proč si nás tu ještě drží? Všechno nejrady dělá sám. Nakonec budeme jenom pucovat boty a cestičky...“

„Hele, Divochu,“ zasmál se Giro, „neremcej a radši zaříd, ať se tady mládež dostane v pořádku na základnu.“

„Jasně, šéfe, rozkaz,“ zasalutoval hromotluk, sklouzl z funě a šel posbírat poházená zavazadla. Další dva muži připevnili na neosedlaného funě, který přišel za nimi, sedlo s bezpečnostním nástavcem, aby to měl Rafan co nejpohodlnější.

„U všech vodrbanejch výrů, já snad špatně vidím,“ zaduněl znovu hromotlukův hlas, když přišel Rafanovi pomoci do sedla,

„nebo vidím dobře a v tom případě, šéfe, tě čekají nesnáze, které ti nezávidím.“

„Vidíš dobře, Divochu, a vychutnej si to, protože odhaduji, že nejpozději do týdne už mě titulovat jako šéfa nebudeš.“

„A nešlo by to ututlat?“

„To by asi nešlo. Vždyť víš – tulíka prostě neschováš. Taková novina se roznese rychleji než semena povětrnice. Zítřka si mě podají naši šéfové a odhaduji, že pozítří i všichni ostatní.“

Muži k sobě vzali do sedel zbývající děti a Giro si hodil na záda svůj batoh.

„Jed'te už,“ kývl na hromotluka, „já se dnes potřebuji chvíli projít.“

„Máte úplně promočené boty,“ namítl jeden z mužů, ale Giro jen mávl rukou.

„Kouknu se na tulíky, jestli tu pohromu ve zdraví přežili, a pře-spím ve srubu. Tam si je usuším. Jen jed'te, uvidíme se zítra.“

Hromotluk kývl a všichni vyrazili k základně...

O mnoho stran později:

Hosté

První den se všichni prvňáci shromáždili v amfiteátru a profesorka Ferinová je požádala, aby se rozdělili do tří skupin podle toho, jaký symbol mají na hodinkách. K sobě pozvala žáky s dráčkem. Ti s jednorozcem se měli shromáždit u profesora Smitka a ostatní se symbolem sirény si odvedl profesor Thajan. Všechno začalo velkým úklidem areálu. Hanku mrzelo, že se Svátou nebudou ve skupině spolu, ale za chvíli měla plné ruce práce, že jí to ani nepřišlo. Sice byla ráda, že je má na starosti profesorka Ferinová, ale na druhou stranu ji nepotěšilo, že musí pracovat vedle Patrika a Anděly. Když jí už podruhé přistála za krkem sprška hlíny, bylo jí jasné, odkud vítřavane a že teď může čekat podobné „náhody“ denně.

Po obědě vyrazila jejich skupina česat ovoce v rozlehlém sadu. Hanka obsadila jednu obsypanou jabloň a spolu s Alisou od nich ze třídy se pustila do sklizně. Pod nimi procházeli jiní prvňáci, kteří odnášeli sklizené ovoce někam dál.

Večer ji bolely ruce i nohy a se zadostiučiněním pozorovala, že Sváťa na tom není o mnoho lépe. Toho zase bolela záda od hrbení se na záhonech farmy.

Druhý den se jako první objevila delegace sirén. Hanka netušila, jakým způsobem přicestovaly, ale najednou tu byly. I na suchu se pohybovaly ladně, ačkoliv průsvitná bublina, kterou měly kolem hlavy, jim to trochu kazila. Dospělé sirény byly o něco vyšší než lidé a k Hančinu překvapení měli dvě nohy jako lidé a ne ocas, se kterým byly vyobrazeny v učebnicích a na který si pamatovala při jejich prvním setkání. Usoudila, že by nebylo slušné se na to někoho ptát právě teď.

Asi dvě hodiny po sirénách dorazili jednorozci. Byli jen čtyři, z toho tři mladí. Nesli se hrdě za svým učitelem a zvědavě pomrkávali po svém okolí. Jeden Hance připadal povědomý.

P'ujibo, to musí být P'ujibo zajásala v duchu, že si vzpomněla na jeho jméno, a usmála se na něj.

I já tě zdravím, uslyšela jeho hlas ve své hlavě. Potěšilo ji, že zareagoval a všiml si jí. No vida, jak je svět malý, pomyslela si.

Draci přiletěli až večer před soumrakem. Přivítali se na dvoře s vedením školy a dřív, než mohly děti přijít blíž a prohlédnout si je, zmizeli směrem k útesům nad řekou. Hanka jen stihla spočítat, že jich je sedm.

Následující den jim profesorka Ferinová rozdala rudé pásky na ruku.

„Aby bylo na první pohled jasné, že jste přiděleni jako služba doprovázející draky. Pokud vás kterýkoliv z nich osloví a bude si něco přát, udělejte vše, co bude ve vašich silách, abyste jeho přání splnili. Teď si zkontrolujte své hodinky. Na obvodu jejich ciferníku vám přibylo jedno tlačítko s otazníkem. Nebudete-li si vědět rady, použijte tlačítko a kontaktujte mě. Doufám, že je vám vše jasné. A teď pojdte, já vás představím našim hostům.“

Hanka pocítila trému a měla pocit, že není sama. Draci opravdu působili hrozivě už jenom svým zjevem. Dva dospělí jedinci postrčili dopředu pět menších draků, kteří sklonili hlavy, aby si prohlédli zdejší lidičky.

Ferinová jim nejdřív ukázala prvňáky a omlouvala předem jejich malé a nedostatečné magické schopnosti a poprosila draky o shovívavost. Pak začala představovat žáky třetího ročníku, kteří s nimi budou pracovat na společném slavnostním představení.

Hanka si prohlížela hosty podrobněji. Když překonala prvotní strach, zjistila, že se jí draci líbí. Pohybovali se ladně a opatrně. Trochu byli cítit zvláštním pachem, který se Hance nezdál nepříjemný. Oči měli temně zlatožluté, jeden z nich je měl téměř dohněda. Ten se Hance líbil nejvíc. Byl z draků nejmenší a nejtmaší. Jeho pohled působil mnohem vlnivěji, než oči ostatních. Hance se zdálo, že se na ni se zájmem zadíval, tak raději sklopila zrak a ustoupila dozadu. Rozhodně neměla v úmyslu budit pozornost.

Pak se ujal slova jeden z velkých draků. Hanka uslyšela jeho dunivý hlas ve své hlavě a s údivem zjistila, že mu rozumí. Drak sice nemluvil nahlas, ale mluvil lidskou řečí. Dozvěděli se, že on je učitelem dějin a říkájí mu Hledač dávných věků a s ním přiletěl ještě učitel fyzické zdatnosti Divoké křídlo. Pak představil žáky. Jako posledního uvedl hnědookého draka, který se jmenoval Zuřivý plamen. To se teda fakt netrefili, pomyslela si s troškou škodolibosti Hanka, jestli tenhle vypadá zuřivě, tak já jsem dračí babička. Kdoví, jestli vůbec umí chrlit oheň, pochybovala v duchu.

„No dovol, to náhodou umím velice dobře,“ ozvalo se jí v hlavě a Hanka se vyděsila. Vycouvala opatrně až ke dveřím do budovy, otočila se a utekla do svého pokoje.

Já jsem ale pitomá, nadávala si. Sotva přijdou hosté, hned jednoho urazím a to ještě dřív, než vůbec stihnu promluvit. Proč nás

proboha učitelka neva-rovala, že dokážou tak dobře číst myšlenky. Hanka se natáhla do zásuvky pro čokoládu a celou ji pomalu snědla. Trvalo dlouho, než se jí podařilo trochu vzpamatovat. No jo, ale přece tu nemůžu sedět celý den takhle zavřená, řekla si, musím najít Ferinovou a zeptat se jí, co mám dělat.

Když po chvíli sebrala odvahu, vstala a opatrně vyšla na dvůr. Trochu ji uklidnil pohled na prázdné nádvoří. Draci si nejspíš se svými průvodci prohlížejí zajímavá místa kolem školy. Opatrně koukla za roh, tam taky nikdo nebyl. Možná bych se Ferinové mohla zeptat přes hodinky, napadlo ji. Zaktivovala ciferník a nad hodinkami se jako vždy roztančil dráček...

„Jé, to je pěkné, to se mi líbí,“ ozvalo se jí v hlavě. Pohlédla nahoru a srdce jí pokleslo tak hluboko, že ani nechtěla zjišťovat kam. Na střeše budovy seděl malý tmavý drak a zvědavě ji pozoroval. Odtud nebylo kam utéct. Potlačila přival paniky a zhluboka se nadechla. Nedá se nic dělat, jediná možnost, jak z toho ven, je zachovat klid. Jak to říkal Jasanov? Otevřít mysl a slušně pozdravit...

A jak to je dál, vám prozradí kniha :-)